

7

Ψήφισμα ὑπ' ἀριθμ. 7 τῆς 2ας Φεβρουαρίου 1828
περὶ συστάσεως Ἐθνικῆς Χρηματιστικῆς Τραπεζῆς¹

Ψήφ. Ζ'. Ἀριθ. 105

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ
Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀφοῦ ἐκοινοποίησεν εἰς τὸ Πανελλήνιον τὰ δόξαντα·

Ἀφοῦ τὸ Πανελλήνιον ἐγνωμοδότησε·

Ψηφίζει

Ἄρθρον 1. Συσταίνεται <Ἐθνικὴ> Χρηματιστικὴ Τράπεζα (Banque).

Ἄρθ. 2. Τὰ κεφάλαια τῆς <Ἐθνικῆς> Χρηματιστικῆς ταύτης Τραπεζῆς σύγ-
κεινται ἀπὸ τὰς διαφόρους ποσότητας τὰς ὁποίας οἱ μέτοχοί της (actionnaires) θέλουν
καταθέσει εἰς αὐτήν, διὰ νὰ λαμβάνουν τοὺς τόκους ἀνὰ ὀκτὼ τὰ ἑκατὸν κατ' ἔτος.

Ἄρθ. 3. Ὅσοι ἐκ τῶν πολιτῶν μέτοχοι δὲν δύνανται ἄλλως νὰ συμμεθέ-
ξουν εἰς τὴν <Ἐθνικὴν> Χρηματιστικὴν Τράπεζαν, εἰμὴ προσφέροντες εἰς αὐτὴν
προϊόντα, τὰ ὁποῖα ἡμποροῦν νὰ πωληθοῦν εἰς ξένους τόπους, θέλουν τὰ παραδίδει
εἰς τοὺς διευθυντὰς τῆς Τραπεζῆς καὶ οὗτοι θέλουν δίδει τὰ πιστὰ εἰς τοὺς μετό-
χους δι' ἀποδεικτικῶν ποσότητος ἀναλογούσης μὲ τὴν τιμὴν τῶν προϊόντων.

Ἄρθ. 4. Αἱ εἰς τὴν <Ἐθνικὴν Χρηματιστικὴν> Τράπεζαν ἐμπιστευόμεναι
ποσότητες δίδονται δι' ἓν ὁλόκληρον ἔτος.

Ἄρθ. 5. Μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην οἱ θέλοντες ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ
λάβουν ὀπίσω τὰ κεφάλαιά των ἢ ὁλικῶς ἢ ἐν μέρει, ἀλλ' ὀφείλουν νὰ διευθύνουν
τὴν περὶ τούτου αἴτησίν των εἰς τοὺς διευθυντὰς ἓνα μῆνα πρότερον.

Ἄρθ. 6. Μετὰ τὴν σύστασιν τῆς Χρηματιστικῆς Τραπεζῆς, τὰ ἀποδεικτικά
τὰ ὁποῖα οἱ διευθύνται αὐτῆς ἤθελαν δώσει εἰς τοὺς μετόχους θέλουν εἶσθαι δεκτὰ

1. Ἐφ. «Γενικὴ Ἐφημερὶς τῆς Ἑλλάδος», φ. 9 (4 Φεβρ. 1828). Πρβλ. Ἀ. Μάμουκα, *Τὰ κατὰ τὴν Ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος*, τόμ. ΙΑ', σελ. 389-391. Ἀρχ. Ὑδρας, τόμ. ΙΔ', σελ. 24-25. Γαλλιστὶ ἐν *Constitutions*, σελ. 205-206, ἐνθα εἶναι δημοσιευμένον ὡς Ψήφισμα ὑπ' ἀριθμ. 5.

Τὸ ἱστορικὸν τῆς Ἐθνικῆς Χρηματιστικῆς Τραπεζῆς ἔχει ἐν περιλήψει ὡς ἀκολούθως:

Τὸ ἐπιτακτικὸν τῆς ἐξευρέσεως ἐντοπίων οἰκονομικῶν πόρων διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν
ἀναγκῶν τῆς Πολιτείας ἐπέβαλε τὴν πραγματοποιήσιν τῆς παλαιᾶς ιδέας τοῦ Καποδιστρίου περὶ
συστάσεως Τραπεζῆς. Ἠλπίζετο ὅτι αὕτη, μὲ τὸ δέλεαρ τοῦ μεγάλου τόκου (8%) καὶ τοῦ κύρους
τῆς κρατικῆς προστασίας αὐτῆς, θὰ ἠδύνατο νὰ προσελκύσῃ ἱκανὰ κεφάλαια. Οὐσιαστικῶς ὁμως
ἐπρόκειτο περὶ ἀναγκαστικοῦ δανείου πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἀναγκῶν τῆς δημοσίας διοικήσεως

χωρίς ξεπεσμόν εἰς ἀγορὰν προσόδων τῆς ἐπικρατείας, εἰς λήψιν ἐθνικῶν φθαρτῶν κτημάτων, εἰς ὑποθήκην κατὰ τὸ περὶ ὑποθήκης ἐκδοθησόμενον ψήφισμα, βάσιν

καὶ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων (βλ. Ἀ. Μ. Ἀνδρεάδου, *Μαθήματα Δημοσίας Οἰκονομίας*, Ἐν Ἀθήναις 1925, σελ. 42).

Ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπικουρίας τοῦ κράτους ἐκ μέρους αὐτῶν τῶν ἰδίων τῶν Ἑλλήνων ἦτο ἐπιτακτική. Τὸ Δημόσιον Ταμεῖον ἦτο κενόν, τὰ ἔσοδα τοῦ κράτους ἐλάχιστα, ἐνῶ τὸ Ἐθνικὸν Χρέος ἀνήρχετο εἰς 3.000.000 φράγκα, εἰς τὰ ὅποια δὲν περιλαμβάνοντο αἱ ὑποχρεώσεις μισθοδοσίας τῶν ἐνόπλων δυνάμεων καὶ αἱ τοιαῦται πρὸς τοὺς ζημιωθέντας ἰδιώτας καὶ τὰς κοινότητας ἐκ τοῦ μακροῦ καὶ φοβεροῦ πολέμου.

Διὰ τὴν ἐγγραφὴν μετόχων ὁ Κυβερνήτης προέβη εἰς ἐκκλησίαν πρὸς τὰ αἰσθήματα τῶν Ἑλλήνων καὶ δὴ ἐκείνων τοῦ ἐξωτερικοῦ «ὅσοι εἶχον ἔτι διατηρήσει τινὰ τῆς περιουσίας καὶ πίστεως αὐτῶν», παρακαλῶν ὅπως γίνωσι μέτοχοι τῆς πρώτης Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.

Εἰς ἐγγύησιν τῶν καταθέσεων παρείχοντο τὰ κρατικὰ ἔσοδα, ἀργότερον δὲ ὑποθήκη ἐπὶ τῶν σταφιδαμπελώνων τῆς Ἀχαΐας, τῶν ἐλαιώνων τῆς Κορίνθου καὶ Ἀμφίσσης, τῆς σμύριδος καὶ τῶν ἀλυκῶν τῆς Νάξου, τῶν λατομείων καὶ τῶν ἀλυκῶν τῆς Μήλου.

Ἀμα τῆς ἰδρύσει τῆς Τραπεζῆς, ἡ λειτουργία τῆς ὁποίας ἤρξατο τὴν 10ην Φεβρουαρίου 1828, ἤρχισαν καὶ αἱ ἐγγραφαὶ μετόχων, κατατεθέντων ἐντὸς μηνὸς 525.000 φράγκων μὲ πρῶτον καταθέτην τὸν Κυβερνήτην. Ἐξεδόθησαν συνολικῶς 6.472 «μετοχαί», ἐκάστη ἀξίας 83 $\frac{1}{3}$ ἰσπανικῶν κολωνάτων ταλλήρων. Βλ. Τρ. Εὐαγγελίδου, *Ἱστορία τοῦ Ἰ. Καποδιστρίου*, Ἐν Ἀθήναις 1894, σελ. 159 - 160. Ὁ Εὐαγγελίδης γράφει ὅτι ἡ Τράπεζα ἐλειτούργησε μέχρι τῆς 1ης Ἀπριλίου 1835 (*Αὐτόθι*, σελ. 160). Ἐν τῇ αὐτῇ ὁμως σελίδι σημειοῖ ὅτι «τῷ 1834 ἡ Ἀντιβασιλεία ἔθηκε τέρμα εἰς τὴν ἰδανικὴν αὐτῆς ἑναρξιν». Τύπον «μετοχῆς» δὲν ἔχω ὑπ' ὄψιν μου. Ἀντ' αὐτῆς δημοσιεύεται ἐν τῷ παρόντι «χρεωστικὴ ἀπόδειξις» τῆς Τραπεζῆς. Τοιαῦται ἀποδείξεις ἐπεδίδοντο εἰς ὅλους τοὺς καταθέτας, φρονῶ δὲ ὅτι αὗται ἐθεωροῦντο ὡς «μετοχαί».

Ἐπειδὴ αἱ καταθέσεις δὲν ἀνέρχοντο εἰς τὸ ὕψος τὸ ὁποῖον ἀνεμένετο ἀπὸ τὸν Κυβερνήτην, οὗτος δυσηρεστήθη καὶ προκειμένου αἴφνης περὶ τοῦ Ἰ. Ὀρλάνδου, ἐγγραφέντος διὰ μετοχὰς μόνον 2.000 ταλλήρων, ἠναγκάσθη νὰ τοῦ γράψῃ τὴν 1ην Μαρτίου 1828 τὰ ἑξῆς: «Ὅταν οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι, ὅποῖος ὑμεῖς, δὲν κάμνωσι περισσότερον, ἄλλοι δὲν θέλουσι κάμη οὐδὲν καὶ μὲ τὸ οὐδὲν θέλομεν μείνῃ εἰς τὴν λάσπην. Διὰ νὰ ἐβγῶμεν λοιπὸν ἀπὸ αὐτὴν πρέπει νὰ βάλωμεν τὰ τελευταῖα δυνατά μας καὶ πρέπει καλῶς νὰ μᾶς βοηθήσετε...» (Ἰ. Ἀ. Καποδιστρίου, *Ἐπιστολαί... διπλωματικά, διοικητικά, ἰδιωτικά...*, μεταφρασθεῖσαι ἐκ τοῦ γαλλικοῦ παρὰ Μιχ. Γ. Σχινᾶ, τόμ. Α', Ἐν Ἀθήναις 1841, σελ. 346).

Ὅταν ἐξ ἄλλου ὁ Λ. Κουντουριώτης ἠδιαφόρησεν εἰς τὴν παράκλησιν τοῦ Κυβερνήτου νὰ γραφῇ διὰ 10.000 τάλληρα, ὁ Καποδίστριας τοῦ ἔγραψε τὴν 2αν Μαρτίου 1828 τὰ ἑξῆς: «δὲν ἔρραψα φράσιν μόνον ἀπλὴν προσφέρων εἰς ὑμᾶς τὴν ἐγγύησίν μου (δηλ. ὑποθήκην Καποδιστριακῶν κτημάτων), οὐδ' ὑμεῖς ἀρμόζει νὰ μὲ ἀποκριθῆτε διὰ τῆς σιωπῆς» (Ἰ. Ἀ. Καποδιστρίου, *Ἐπιστολαί*, τόμ. Α', σελ. 347). Ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ἀπὸ 22 Μαΐου 1832 ἀναφορὰν τοῦ Λ. Κουντουριώτου, διαμαρτυρομένου διὰ τὴν μὴ χορήγησιν τόκων, οὗτος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἶχον καταθέσει εἰς τὴν Τράπεζαν τελικῶς ἑναντι μετοχῶν 5.000 ταλλήρων (ΓΑΚ, Ἐπιτρ. Οἶκον. Φ. 264).

ἔχον τὸν ὑπ' ἀριθ. ΝΑ' Νόμον, καὶ προσέτι εἰς ἀγορὰν ἐθνικῶν γαιῶν, ἐὰν ἡ προσεχῶς συγκαλεσθησομένη Συνέλευσις ἀποφασίσῃ τὴν ἐκποίησιν μέρους αὐτῶν.

Ἀνεξαρτήτως τῶν ἀνεπαρκῶν καταθέσεων τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἡ Τράπεζα, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰ. Καποδίστριας ἐσκέπτετο νὰ μετατρέψῃ ἀργότερον εἰς τοιαύτην ὑποθηκῶν, ἐπρόκειτο νὰ στηριχθῇ κυρίως εἰς τὸ τρίτον ἐξωτερικὸν δάνειον ἐξ 60.000.000 φράγκων, ἐφ' οὗ ὑπελόγιζε περισσότερον ὁ Κυβερνήτης. Τὸ δάνειον ὅμως δὲν ἤρχετο, γεγονὸς τὸ ὁποῖον προεκάλεσε βαθεῖαν ἀπογοήτευσιν εἰς τὸν Κυβερνήτην διὰ τὸ μέλλον τῆς Τραπεζῆς. Τοῦτο φαίνεται σαφῶς ἐκ τῆς ἀπὸ 9 Μαρτίου 1831 ἐπιστολῆς τὴν ὁποίαν ἀπηύθυνεν εἰς τὸν Ἐνῆν, βαθύτατα ἀποκαρδιωθεὶς ἐκ τῶν δυσμενῶν πληροφοριῶν τὰς ὁποίας εἶχε λάβει παρὰ τοῦ πρίγκιπος Σούτσου: «... Ἀλλ' οὐδὲ περὶ τοῦ σχεδίου τῆς Τραπεζῆς πολὺ ἐλπίζω, σοὶ τὸ ἀναφέρω μόνον πρὸς ἐλάφρυνσιν τῆς συνειδήσεώς μου...» (Ἰ. Ἀ. Καποδίστριας, Ἐπιστολαί, τόμ. Δ', Ἐν Ἀθήναις 1843, σελ. 173).

Ἀμα τῇ ἰδρύσει τῆς Τραπεζῆς, ὠργανώθη καὶ ἡ ἐπὶ τῆς Διευθύνσεως τοῦ Ταμείου Ἐπιτροπὴ, ἀνατεθεῖσα εἰς τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα θὰ διηύθυνον τὴν Τράπεζαν. Βλ. Διάτ. 133/3 Φεβρ. 1828, ἐφ. «Γενικὴ Ἐφημερὶς τῆς Ἑλλάδος», φ. 10 (8 Φεβρ. 1828).

Ὡς συνεργάται τοῦ Προβούλου τοῦ ἐπὶ Οἰκονομίας Τμήματος τοῦ Πανελληνίου Γεωργίου Κουντουριώτου εἰς τὰ ἀνωτέρω διπλᾶ καθήκοντα διωρίσθησαν οἱ Ἀλέξανδρος Π. Κοντόσταυλος καὶ Γεώργιος Ἰω. Σταύρου, ὀρκισθέντες τὴν 7ην Φεβρουαρίου 1828 συγχρόνως μὲ τὸν Ἰ. Δόμπολην ὡς Ταμίαν τῆς Ἑλλάδος, μέλλοντα νὰ ἐνεργῇ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν. Βλ. Διάτ. 145/5 Φεβρ. 1828, «Γενικὴ Ἐφημερὶς τῆς Ἑλλάδος», φ. 10 (8 Φεβρ. 1828).

Ταυτοχρόνως ὠρίσθη ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἐθνικῆς Χρηματιστικῆς Τραπεζῆς τριμελὲς ἐπιτροπὴ θὰ ἐπεφορτίζετο προσωρινῶς τὰ χρέη τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Οἰκονομίας (βλ. Διάτ. 179/7 Φεβρ. 1828, ἀνωτέρω σελ. 14). Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ὅτι κατὰ τὴν παράδοσιν τοῦ Κρατικοῦ Ταμείου ὑπὸ τοῦ μέχρι τότε Ὑπουργοῦ τῆς Οἰκονομίας Π.Ν. Λιδωρίκη εὐρέθη ἐν αὐτῷ μόνον ἐν νόμισμα, φυσικὰ ξένον, καὶ αὐτὸ ὅμως κίβδηλον.

Μετά τινας ἡμέρας ἰδρύθη ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Οἰκονομίας, ἐπιφορτισθεῖσα μονίμως πλέον μὲ τὰ χρέη τοῦ Ὑπουργείου τῆς Οἰκονομίας καὶ ἀποτελεσθεῖσα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς Διευθύνσεως τῆς Ἐθνικῆς Χρηματιστικῆς Τραπεζῆς (βλ. Διάτ. 279/13 Φεβρ. 1828, ἀνωτέρω σελ. 14).

Ἐπὶ σκοπῷ πλήρους συντονισμοῦ τῆς διευθύνσεως τῆς δημοσιονομικῆς πολιτικῆς ἐκρίθη ὅτι θὰ ἔπρεπεν οἱ ἀνωτέρω ἐντεταλμένοι μὲ τὴν ἐκτέλεσιν ταύτης νὰ συνδεθῶσι στενώτερον μετὰ τοῦ Πανελληνίου. Πρὸς τοῦτο ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Οἰκονομίας περιελήφθη εἰς τοὺς «κόλπους» τοῦ Τμήματος τῆς Οἰκονομίας τοῦ Πανελληνίου. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἤθελε «παρουσιάζει εἰς τὸ Τμήμα ὅλα τὰ σχέδια τῶν ἀναφορῶν, τῶν διαταγμάτων ἢ τῶν ψηφισμάτων, τὰ ὁποῖα θέλουν ἀφίνεσθαι εἰς αὐτὴν κατ' εὐθεΐαν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, ἢ ὅσα τὸ Πανελλήνιον εἰς τὰς σκέψεις του κρίνει». Αὐθημερὸν διωρίσθησαν ὡς μέλη τοῦ Πανελληνίου ὁ Ἀ. Κοντόσταυλος καὶ ὁ Γ. Σταύρου. (Βλ. Διάτ. 1323/29 Μαρτ. 1828, ἐφ. «Γενικὴ Ἐφημερὶς τῆς Ἑλλάδος», φ. 22 (31 Μαρτ. 1828). Ἡ σύμπτωσις τῶν προσώπων τῶν διευθυνόντων τὴν Τράπεζαν, τὸ Ταμεῖον καὶ τὸ Ὑπουργεῖον Οἰκονομίας, συγχρόνως δὲ ἀποτελούντων καὶ τὸ κυβερνητικὸν ὄργανον τῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς, ὅσον καὶ ἂν φαίνεται ἀντίθετος πρὸς πᾶσαν ἀρχὴν ὀρθοργανώσεως καὶ ἐλέγχου, ἦτο ἀπολύτως ἀναγκαία τότε, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν περιστάσεων, τῆς χαώδους καταστάσεως καὶ τῆς ἐλλείψεως τῶν ἀπαραιτήτων εἰς εἰδίκευσιν καὶ ἀριθμὸν ἱκανῶν προσώπων.

Ἄρθ. 7. Ὁ Πρόεδρος τοῦ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Τμήματος τοῦ Πανελληνίου, μὲ δύο συνεργάτας διορισμένους ἀπὸ τὸν Κυβερνήτην, εἶναι οἱ διευθύνται τῆς (Ἐθνικῆς) Χρηματιστικῆς Τραπεζῆς.

Ἄρθ. 8. Χωριστὸν διάταγμα διορίζει τὸν ὁργανισμόν τῆς (Ἐθνικῆς) Χρηματιστικῆς Τραπεζῆς καὶ ὅλων τῶν κλάδων τῆς διευθύνσεως αὐτῆς.

Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 2 Φεβρουαρίου 1828

Ὁ Κυβερνήτης
Ἰ. Ἀ. Καποδίστριας

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας
Σ. Τρικούπης.

Ἡ σύνθεσις τῆς διευθύνσεως τῆς Τραπεζῆς παρέμεινεν ἡ αὐτή, μέ τινὰς ἐκάστοτε ἀναπληρώσεις τῶν ἀπουσιαζόντων μελῶν μέχρι τῆς 5ης Φεβρουαρίου 1829, ὅτε ὁ Ν. Ρενιέρης ἀντικατέστησε τὸν Γ. Κουντουριώτην, διορισθεὶς ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος τοῦ Τμήματος Οἰκονομικῶν καὶ ἀναλαβὼν τὴν προεδρίαν τῆς διευθυντικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Τραπεζῆς. Βλ. Διάτ. 9111/5 Φεβρ. 1829, ἐφ. «Γενικὴ Ἐφημερὶς τῆς Ἑλλάδος», φ. 11 (6 Φεβρ. 1829).

Ἡ καθίδρυσις τῆς Ἐθνικῆς Χρηματιστικῆς Τραπεζῆς ἐπεκυρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου β' τοῦ ὑπὸ τῆς Δ' Ἐθνικῆς Συνελεύσεως ἐκδοθέντος Ψηφίσματος Γ' τῆς 26ης Ἰουλίου 1829 (Ἀ. Μάμουκα, *Τὰ κατὰ τὴν Ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος*, τόμ. ΙΑ', σελ. 151 - 158).

Τὴν 12ην Σεπτεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους συνεκροτήθη ἀντὶ τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομίας τριμελὲς Ἐπιτροπὴ τῆς Οἰκονομίας καὶ ἀνετέθη εἰς τὸ πρῶτον μέλος αὐτῆς Ἀλέξανδρον Κοντόσταυλον ἡ ἐποπτεία τῆς Τραπεζῆς. Βλ. Διάτ. 14428/12 Σεπτ. 1829, ἐφ. «Γενικὴ Ἐφημερὶς τῆς Ἑλλάδος», φ. 63 (18 Σεπτ. 1829). Ἡ ρύθμισις αὕτη διήρκεσε μέχρι τῆς 4ης Φεβρουαρίου 1830, ὅτε ἡ διεύθυνσις τῆς Τραπεζῆς ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὸν ἑλεγχον τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Οἰκονομίας καὶ δὴ καὶ τοῦ πρῶτου μέλους αὐτῆς καὶ ἀνετέθη εἰς ἰδίαν τριμελῆ ἐπιτροπὴν. Τὸ πρῶτον μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς προεβλέπετο νὰ διορίζηται ὑπὸ τοῦ Κυβερνήτου, ἐνῶ τὰ ἄλλα δύο νὰ ἐκλέγωνται ὑπὸ τῶν μετόχων, προσωρινῶς ὅμως καὶ αὐτὰ νὰ διορίζωνται ὑπὸ τοῦ Κυβερνήτου. Ἐδρα τῆς Τραπεζῆς ὠρίσθη ἡ Αἴγινα.

Μέλη τῆς νέας Ἐπιτροπῆς διορίσθησαν οἱ Ἀλέξ. Κοντόσταυλος, Δ. Βούλγαρης καὶ Ἀ. Γιαννίτσης. Βλ. Διάτ. 604/4 Φεβρ. 1830, ἐφ. «Γενικὴ Ἐφημερὶς τῆς Ἑλλάδος», φ. 12 - 13 (8 - 12 Φεβρ. 1830). Ὁ Δ. Βούλγαρης ἀντικατεστάθη συντόμως ὑπὸ τοῦ Ἀλεξίου Θ. Λουκοπούλου. Βλ. Διάτ. 1172/11 Ἀπρ. 1830, ἐφ. «Γενικὴ Ἐφημερὶς τῆς Ἑλλάδος», φ. 34 (3 Μαΐου 1830). Ὁ Ἀλέξ. Κοντόσταυλος, ἐπίσης, ἀπεχώρησε κατὰ Μαΐον τοῦ 1830 καὶ τότε διορίσθη ὡς τρίτον μέλος ὁ Φ. Α. Παπαμανώλης.

Τέλος τὴν 17ην Μαΐου 1832, ὀλίγον δηλαδὴ μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἑλλάδος ἀνάληψιν τῆς κυβερνήσεως τῆς χώρας καὶ ἀκριβῶς λόγῳ τῆς πολιτικῆς ταύτης μεταβολῆς, οἱ διευθύνοντες τὴν Τράπεζαν Ἀ. Λουκόπουλος καὶ Ἀ. Γιαννίτσης ὑπέβαλον τὰς παραιτήσεις των. Βλ. τὰ κείμενα αὐτῶν, τοῦ μὲν Γιαννίτση ἐν ΓΑΚ, Ἐπιτρ. Οἰκ. Φ. 263, τοῦ δὲ Λουκοπούλου συνημμένον ἐν ἐγγράφῳ τῆς ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Χρημ. Τραπεζῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς τὴν τὴν Διοικ. Ἐπιτρ. τῆς Ἑλλάδος, 864/31 Μαΐου 1832, ΓΑΚ, Ἐπιτρ. Οἰκ. Φ. 266.

Ἡ διεύθυνσις τῆς Τραπεζῆς, λεγομένης καὶ Ἑλληνικῆς Τραπεζῆς, ἀνετέθη τότε διὰ δια-